

Potniki na povezovalnih letih imajo pravico do odškodnine, če ima njihov let ob prihodu v končni namembni kraj najmanj tri ure zamude

Dejstvo, da začetni let ni presegel mej, ki jih določa pravo Unije, ne vpliva na pravico do odškodnine

Uredba glede odškodnine in pomoči potnikom¹ načeloma daje potnikom pravico do pomoči v primeru zamude njihovega leta. Sodišče je v sodbi v zadevi Sturgeon² med drugim že presodilo, da imajo pravico do odškodnine tudi potniki, katerih let je imel zamudo, čeprav jim uredba to pravico izrecno priznava le v primeru odpovedi leta, če v končni namembni kraj prispejo tri ure ali več pozneje, kot je bilo predvideno. Taka pavšalna odškodnina v višini med 250 in 600 EUR, ki je odvisna od dolžine leta, se določi glede na zadnji kraj, v katerega potnik prispe z zamudo.

L.-T. Folkerts je imela rezerviran let iz Bremna (Nemčija) v Asunción (Paragvaj) skozi Pariz (Francija) in São Paulo (Brazilija). Let iz Bremna v Pariz, ki ga je izvedla družba Air France, je imel ob odhodu zamudo in letalo je vzletelo s približno dvema urama in pol zamude glede na predvideno uro odhoda. Zato je L.-T. Folkerts v Parizu zamudila povezovalni let v São Paulo, ki ga je prav tako zagotavljala družba Air France, ki je nato to rezervacijo prenesla na poznejši let v isti namembni kraj. Zaradi prepoznega prihoda v São Paulo je L.-T. Folkerts zamudila prvotno načrtovani povezovalni let za Asunción, kamor je nazadnje prispela z enajsturno zamudo glede na prvotno načrtovano uro prihoda.

Ker je bila družba Air France obsojena na plačilo odškodnine, ki je med drugim zajemala znesek 600 EUR na podlagi navedene uredbe, je ta družba pri Bundesgerichtshof (nemško zvezno sodišče) vložila zahtevo za revizijo postopka. To sodišče je na Sodišče naslovilo vprašanje, ali ima potnik v letalskem prometu pravico do odškodnine, če ob odhodu letala nastane zamuda, ki je sicer manjša od treh ur, vendar pa v končni namembni kraj prileti najmanj tri ure pozneje, kot je bilo predvideno po voznem redu.

Sodišče v današnji sodbi najprej spominja, da je cilj navedene uredbe odobritev minimalnih pravic potnikom v zračnem prometu, kadar se znajdejo v treh različnih položajih, in sicer v primeru zavrnitve vkrcanja proti njihovi volji, odpovedi njihovega leta in nazadnje zamudi njihovega leta.

Sodišče nato navaja svojo sodno prakso, v skladu s katero imajo potniki, katerih let je imel veliko zamudo, to je najmanj tri ure, tako kot potniki, katerih začetni let je bil odpovedan in ki jim letalski prevoznik ni bil sposoben zagotoviti spremembe poti, pod pogoji, ki so določeni v navedeni uredbi, pravico do odškodnine, ker so utrpeli nenadomestljivo izgubo časa in torej podobne nevšečnosti (sodbi Sturgeon, Nelson³). Ker se te nevšečnosti glede letov, ki imajo zamudo, uresničijo ob prihodu v končni namembni kraj, je treba zamudo presojati glede na uro načrtovanega prihoda v ta kraj, to je glede na namembni kraj zadnjega leta.

¹ Uredba (ES) št. 261/2004 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. februarja 2004 o določitvi skupnih pravil glede odškodnine in pomoči potnikom v primerih zavrnitve vkrcanja, odpovedi ali velike zamude letov ter o razveljavitvi Uredbe (EGS) št. 295/91 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 7, zvezek 8, str.10).

² Sodba Sodišča z dne 19. novembra 2009 v združenih zadevah Sturgeon proti Condor Flugdienst GmbH ter Böck in drugi proti Air France SA ([C-402/07](#) in [C-432/07](#)); glej tudi sporočilo za medije št. [102/09](#).

³ Sodba Sodišča z dne 23. oktobra 2012 v združenih zadevah Nelson in drugi proti Deutsche Lufthansa AG ter TUI Travel in drugi proti Civil Aviation Authority ([C-581/10](#) in [C-629/10](#)); glej tudi sporočilo za medije št. [135/12](#).

Zato je treba pri vmesnih letih za zvezo pavšalno odškodnino presoјati glede na zamudo, določeno glede na uro načrtovanega prihoda v končni namembni kraj, ki se razume kot namembni kraj zadnjega leta, s katerim je letel zadevni potnik.

Nasprotna rešitev bi pomenila neupravičeno različno obravnavanje, saj bi se različno obravnavali letalski potniki, ki so v končni namembni kraj prispeli z najmanj triurno zamudo glede na uro prihoda po voznem redu, odvisno od tega, ali je zamuda njihovega leta glede na uro odhoda po voznem redu presegla meje, določene v navedeni uredbi, medtem ko so njihove nevsječnosti, povezane z nenadomestljivo izgubo časa, enake.

Sodišče v zvezi s tem pojasnjuje, da za pavšalno odškodnino, do katere je potnik upravičen na podlagi te uredbe, kadar njegov let prispe v končni namembni kraj z najmanj triurno zamudo glede na prihod po voznem redu, ni treba spoštovati pogojev, pod katerimi je mogoča pravica do ukrepov pomoči in do oskrbe in ki se nanašajo na zamudo leta glede na odhod po voznem redu.

Sodišče v zvezi s finančnimi posledicami za letalske prevoznike poudarja, da je mogoče te posledice ublažiti, najprej, če lahko prevozniki dokažejo, da so za veliko zamudo leta krive izredne razmere, ki se jim ne bi bilo mogoče izogniti, tudi če bi bili sprejeti vsi ustrezni ukrepi, to je okoliščine, nad katerimi letalski prevoznik nima dejanskega nadzora (sodba Wallentin-Hermann⁴). Dalje, izpolnitev obveznosti na podlagi navedene uredbe ne vpliva na pravico letalskega prevoznika, da zahteva odškodnino od katere koli osebe, ki je povzročila zamudo, vključno s tretjimi osebami (sodba Nelson in drugi). Nazadnje, znesek odškodnine, določen na 250, 400 in 600 EUR glede na razdaljo zadevnih letov, je mogoče znižati še za 50 %, kadar zamuda pri letu, ki je daljši od 3500 kilometrov, traja manj kot štiri ure. Sodišče tudi spominja, da je s ciljem varstva potrošnikov, vključno z letalskimi potniki, mogoče upravičiti negativne gospodarske posledice za nekatere gospodarske subjekte, tudi če so te velike.

Zato Sodišče odgovarja, da je treba potniku, čigar vmesni let za zvezo je imel ob odhodu letala zamudo pod mejami, ki so določene v navedeni uredbi, vendar je v končni namembni kraj prispel z najmanj triurno zamudo glede na prihod po voznem redu, plačati odškodnino. Za to odškodnino namreč obstoj zamude ob odhodu ni nujen.

OBVESTILO: S predlogom za sprejetje predhodne odločbe lahko sodišča držav članic v zvezi s sporom, o katerem odločajo, Sodišču predložijo vprašanja o razlagi prava Unije ali veljavnosti aktov Unije. Sodišče ne odloči o nacionalnem sporu. Zadevo reši nacionalno sodišče v skladu z odločbo Sodišča. Ta odločba je enako zavezujoča za druga nacionalna sodišča, ki obravnavajo podoben problem.

Neuradni dokument za medije, ki ne zavezuje Sodišča.

[Celotno besedilo](#) sodbe je objavljeno na spletni strani CURIA na dan razglasitve.

Kontaktna oseba: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793

Posnetki z razglasitve sodbe so na spletnem mestu [Europe by Satellite](#) ☎ (+32) 2 2964106

⁴ Sodba Sodišča z dne 22. decembra 2008 v zadevi Friederike Wallentin-Hermann proti Alitalia ([C-549/07](#)); glej tudi sporočilo za medije št. [100/08](#).